

De Storm

Shakespeare's stuk vertaald en bewerkt

voor klas 7 of 8

door

Kees Verhage

PERSONAGES:

Prospero -magiër, ex-hertog van Milaan
Miranda -dochter van Prospero
Ariël - luchtwezen (4 personen)
Calibaan -zoon van Sycorax, de heks
Antonio -hertog van Milaan
Alonzo -koning van Napels
Ferdinand -zoon van Alonzo
Sebastiaan -broer van Alonzo
Gonzalo -Napolitaan
Adriaan
Francisco
Stefano -bottelier van de koning
Trinculo -nar van de koning
De kapitein
Bootsman
Matrozen
Bedienden
Geesten
Maaiers

Aan boord van een schip. Storm, donder en bliksem.

[Een scheepskapitein en een bootsman komen op.]

Kapitein: Bootsman!!

Bootsman: Hier kapitein.

Kapitein: Zeg de matrozen dat ze aanpakken. We lopen op het strand!
Vooruit, vooruit!!!

[Kapitein af]

Bootsman: Hei mannen [bootslieden komen op] Pak an! Vlug. vlug!
Neem het branzeil in.
Slaas maar tot je barst jij wind, als wij het ruime
sop maar kunnen houden.

[Alonzo, Sebastiaan, Antonio, Ferdinand en anderen komen op]

Alonzo: Brave bootsman doe je best. Laat jullie zien dat je kerels bent!

Bootsman: Ik smEEK u, blijf beneden.

Antonio: Waar is de kapitein.

Bootsman: U loopt ons in de weg. Blijf in de kajuit.

Gonzalo: Rustig aan, vriend.

Bootsman: Ja, als de zee dat ook is. En nou, uit de weg, verdomme!

Gonzalo: Goed, goed, maar vergeet niet, wie je aan boord hebt!

Bootsman: Mezelf ja, en niks is me meer lief dan m'n eigen leven.
Pak an mannen!!

Gonzalo: Die kerel is een hele troost. Maar 'ie ziet er niet naar uit
dat hij verdrinken zal. Laat hem hangen d'ërbaar noodlot,
ik hou je aan je woord. Laat het touw dat voor zijn nek bestemd
is, onze ankerkabel mogen zijn, want deze hier [wijst] helpt
ons maar weinig.

Als hij niet voorbestemd is om te hangen, ziet er het voor
ons slecht uit.

[Allen af, behalve de matrozen. Bootsman komt op.]

Bootsman: Strijk de bramstreng. Vlug, omlaag, omlaag. Bijdrasien met
het grootzeil.

(Geschreeuw beneden in het schip)

Dat verdomde geschreeuw. Ze maken meer lawaai dan de
storm of wij dat doen.

(Sebastiaan, Antonio en Gonzalo komen op)

Bootsman: Bent u daar al weer. Wat mot je hier. Motten we dan
verzuipen? Wil je met alle geweld naar de kelder?!

Sebastiaan: Krijg de kanker. Jij jankende, onbeschofte hond.

Bootsman: Werk dan zelf.

Antonio: Hangen zul je, smerige ongelikte beer. Wij zijn minder bang
om te verdrinken dan jij.

Gonzalo: Geloof maar niet dat hij verdrinkt, al was z'n schip niet sterker dan een notedop en zo lek als een oud wijf..

Bootsman: Stijf bij de wind, stijf bij de wind!!
Twee zeilen bij. Naar zee met die schuit.
Hou 'm af!!!!

Matrozen: Alles is verloren. Bidden, bidden!!

Bootsman: Wat, moeten we het loodje leggen?

Gonzalo: De koning en de prins bidden ook. Laten we ze bijstaan.
Hun lot treft ook ons.

Sebastiaan: Ik ben razend.

Antonio: Verspelen wij mooi ons leven door die zuiplappen.
Die krijkskont, dat ie tien getijden lang verzuipen mag.

Gonzalo: Nee, hij zal hangen! Al zwoer ook iedere druppel van de zee zijn dood!

[Beneden in het schip klinken stemmen:]

Stemmen: God zij ons genadig, we vergaan, we vergaan.

Antonio: Laat ons dan verdrinken met de koning. [Antonio en Sebastiaan af]

Gonzalo: Nu zou ik duizend mijlen zee geven, voor een lapje doore grond, vale heide, bruin veen, het geeft niet wat des hemels wil geschiede.
Maar een droge dood zou me welkom zijn.

Het eiland, voor de eenzame woning van Prospero

[Prospero en Miranda komen op]

MIRANDA

Mijn lieve vader, als ge door uw kunst, de golven zo heft opgezweept, maak ze dan stil. Het leek wel of de hemel kokend pek zou storten, als niet de zee, spattend tot de hemelpoort, het vuur geblust had. Ach die arme mensen, daar op dat schip. Wat leed ik mee, met hen die ik zag lijden. O, het geschreeuw ging mij door 't hart.

PROSPERO

Bedaar eens wat. Zeg aan dat medelijdend hart, dat er niets is gebeurd.

MIRANDA

Wat een afschuwelijke dag!

PROSPERO

Nee niets. Niets anders dan nodig was voor jou mijn kind. Je weet niet eens wie je wel bent.

MIRANDA

Die vraag kwam nooit bij me op.

PROSPERO

Dan is het nu de tijd, dat ik je meer vertel. Maar help mee eerst mijn tovermantel uitdoen. [Legt zijn mantel neer] - Daar ligt mijn kunst. - Kom droog je tranen maar. Dat gruwelijk schouwspel van de schipbreuk heb ik, met alle voorzorg van mijn kunst, zo doen geschieden, dat niemand maar een enkele haar gekrenkt is. Kom ga zitten, er is nog meer dat je moet weten.....

MIRANDA

Zo vaak...

PROSPERO

Zo vaak begon ik je te vertellen wat is gebeurd

MIRANDA

...en hield u op en zei: Nog niet.....

PROSPERO

Nu is het uur gekomen.

Twaalf jaar is het nu geleden. Toen was ik hertog van Milaan, een machtig vorst.

MIRANDA

Bent u dan niet mijn vader?

PROSPERO

Ik ben je vader. Jij bent prinses, mijn enige erfgenaam.

MIRANDA

Wat heeft ons van Milaan verdreven? Vertel toch verder vader!

PROSPERO

Mijn broer, en dus jouw oom: Antonio, had ik het bestuur over mijn rijk gelaten. Hem liet ik regeren, terwijl ik opging in mijn studie, vervuld van die geheime kunst. Je trouwloze oom - luister je?

MIRANDA

Hoe zou ik anders kunnen vader?

PROSPERO

....toen hij wist, waar stroop te smeren, waar angst te zaaien, maakte hij andere wezens van mijn onderdanen. Zo werd hij de klimop, die mijn prinselijke stam omwond, mijn levenskracht eruit zoog. - Je luister niet.....

MIRANDA

Ik luister vader!!

PROSPERO

Hij waande zich al meester van mijn land, als was hij zelf de hertog. Steeds groter werd zijn eigenwaan. Luister je nog?

MIRANDA

Wat u vertelt, zou doofheid zelfs genezen.

PROSPERO

Hij wilde in Milaan de heerser zijn. Mijn hertogdom was slechts mijn studiezaal.

Je oom, Antonio sluit een verbond met de vorst van Napels - tegen een veel te hoge prijs - en die belooft hem hertog van Milaan te maken, en mij - met jou mijn kind - uit Milaan te verdrijven. Zo werd ik weggesleept, en jij mijn kind, je schreidde.

MIRANDA

Ik weet niet meer hoe ik toen schreidde, maar nu opnieuw branden de tranen in mijn ogen.

PROSPERO

Men bracht ons op een schip, reeds half vergaan, een wrak, de ratten zelfs hadden het verlaten: wij weenden en de zee met ons, de wind, ze zuchtte mee met onze smart, in droevig mededogen.

MIRANDA

Hoe kwamen we aan land?

PROSPERO

Door Gods gena. We hadden wel wat voedsel en water, dat een goede vriend, Gonzalo, uit Napels mij uit medelijden schonk. Hij moest voor zijn heer het snode plan ten uitvoer brengen, maar gaf ons heimelijk alles wat we nodig konden hebben, ja zelfs mijn kostbare boeken.

MIRANDA

Als ik die man eens mocht zien!

PROSPERO

We dreven op dit eiland aan en hier kon ik je leraar zijn.

MIRANDA

Maar waarom hebt u dan die storm opgeroepen?

PROSPERO

Mijn broer, nu hertog van Milaan, en ook Alonzo, Napels vorst, verzeilden, door vreemd geluk, met hun vloot voor deze kust. Maar vraag niet verder.....slaap.....! [Maakt een tovergebaar]

Kom nu dienaar. Kom, verschijn!!!

ARIEL

[De luchtgeest verschijnt,

✓ Hier ben ik Heer'

Om al te doen wat u beveelt.

Is 't vliegen, zwemmen....

in het vuur te springen

'k Bestijg het wolkenpaard

: Kom stel de krachten van uw Ariël op de zwaartste proef!

PROSPERO

Heb je de storm, strikt naar mijn bevel volbracht?

ARIEL

Ja Heer, ik kwam op 's konings schip: dan op de boeg, dan weer midscheeps, ik...
...spoog ontsteltenis.
Het sulferend onweer, de ratelslagen...
...joegen zelfs de zeegod angst aan!!

PROSPERO

En was er iemand daar zo sterk, dat hij van angst niet gek werd?

ARIEL

Ze sprongen allen
...behalve 't scheepsvolk
in 't schuimend sop.
Als eerste sprong prins Ferdinand.....
zijn haar recht overeind....
het leek wel riet.....
en riep: De hel is leeg
de duivels die zijn hier!!

PROSPERO

En iedereen ongedeerd?

ARIEL

Geen haar gekrenkt.
Zelfs op hun kleren geen vlekje,
nog schoner dan daarvoor.
En volgens uw bevel verspreidde ik ze over het eiland.
Ferdinand kwam alleen aan wal ik liet hem...
op een eenzaam plakje
waar hij de lucht verkoelt
met zijn gezocht.

PROSPERO

En 't schip?

ARIEL

Verborgen in een baai.

PROSPERO

Keurig gedaan! We moeten onze tijd nu goed gebruiken.
Ik ga naar Calibaan...

ARIEL

Dat stinkend monster?
Zijn moeder was een heks
De duivel zelf zijn vader!
Vervloekt, de heks die heerste over dit gebied.
Ja Sycorax, gebogen als een hoepel.
Gij hebt ons van die plaag verlost!

PROSPERO

Zo is het wel genoeg. Vooruit, neem de gedaante van een zeenimf aan,
onzichtbaar voor elk oog, behalve 't mijne.
Vooruit nu, snel.

[sprekend tot de slapende Miranda:....]

Wordt wakker liefje. Ontwaak!!
[Miranda wordt loom wakker]
Schud af die slaap, kom mee, we gaan naar Calibaan.

MIRANDA

Dat monster, die zie ik liever niet.

PROSPERO

[Terwijl ze naar de andere kant van het toneel lopen.]
We kunnen hem eenmaal niet misken: hij stookt het vuur, haalt hout, doet
allerhande werk.
Hé slaaf, jij, Calibaan!!

CALIBAAN

[Eerst nog onzichtbaar:] D'r is nog hout genoeg!!

PROSPERO

Schiet op, zeg ik, 'k heb ander werk te doen voor jou!
[Ariël komt op als nympf, Prospero fluistert hem toe:]
Welk wonder droombbeeld....hier in je oor..

ARIEL

[fluisterend] Zoals u wenst mijn heer.

PROSPERO

Vooruit jij stinkdier, Juivelskind!!

CALIBAAN

Stinkende moerasdouw moge druipen, op jullie; een zuidwesterstorm moge je treffen
die je je vel doet scheuren.

PROSPERO

Krijg toch maagkramp jij en steken in je zij vannacht, zodat je bijna stikt.

CALIBAAN

Dit eiland is van mij, je hebt het ingepikt.
Eerst heb je me vertroeteld, je gaf me bessensap, je leerde mij de namen van het
hemellicht. Toen hield ik van je en liet je alle rijkdom van dit eiland
zien - verdoemde stommiteit .

PROSPERO

Je liegt. Je woonde in mijn hut - smeerlap die je bent - en probeerde mij
mijn dochter af te nemen.

CALIBAAN

[Brullend van de lach] Was dat me maar gelukt, dan was het hele eiland
bedekt met Calibaans.

PROSPERO

Schiet op, haal hout! Schud je van nee? Wacht, straks grijp ik je, dat het
in je botten steekt en wilde dieren sidderen van je geschreeuw.

CALIBAAN

Nee Heer, ik smeeek U!!

[Ariël komt op, onzichtbaar voor mensengen, zingt en speelt, terwijl
Ferdinand hem zoekt, luisterend, volgt.] 1,2,3,en 4:

Kom hier aan het gele strand
Legt hand in hand
heb je elkaar gestreeld gekust
de zee gesust.
dans dan dertel vrolijk voort
goede geesten zing in koor:
Hoor, hoor!! [geblaf van alle kanten]
Waf, waf
de hond slaat aan
Hoor!
waarvan slaan
komt 't kraalen van de trosta haan? [Gekraai van alle kanten.
Kukeleku! Kukeleku!

FERDINAND

Vanwaar komt die muziek? Omhoog, omhoog. Nu is het weg.
Ik zat aan 't strand en schreedde om het lot van mijn verdronken vader.
Toen kwam die klank van over 't water dangegeven. De golven werden stil
en ook mijn smart.....Nu klinkt het weer!

ARIEL

Je vader rust vijf vadem diep
Zijn gebeente werd koraal
Paarlen zijn zijn ogen nu
Niets van hem zal vergaan
want uit ieder lichaamsdeel
schept de zee een schoon juweel!
Nimfen luiden met gezang
Hem zijn uitvaart: hoor ding - dang! [klokgelui]
ding- dong- dang

Ferdinand

Het lied gaat over mijn verdronken vader. Dit is geen aards gezang:
nu is het boven mij.

PROSPERO

[Tot Miranda] Die fraaie franje voor je ogen nu omhoog!
Zeg wat je ziet.

MIRANDA

Wat is dat? Een geest? Zijn gestalte is zo schoon. Maar 't is een geest.

Prospero

Nee meisje, het eet en drinkt, het weet en voelt precies als wij. Die jonge-
ling die je ziet zat op het schip. Je zou hem een knappe kerel kunnen noemen,
ofschoon.....

MIRANDA

Het is een goddelijk wezen!

PROSPERO

[terzijde] Het gaat naar wens. Ariël, brave geest, ik laat je vrij
als mij dit lukt.

FERDINAND

Voor haar klonk die muziek: dit goddelijk wezen.
Ach geef me antwoord op mijn vraag: zijt ge nog vrij?

MIRANDA

Geen god, maar zeker ben ik vrij Heer.

FERDINAND

Ze spreekt mijn taal!

MIRANDA

Ge komt uit Napels? Wie zijt ge wel?

FERDINAND

Een mens, maar stomverbaasd. Ge spreekt van Napels, waarvan ik deze dag
de koning werd, toen ik mijn vader zag verdrinken.

MIRANDA

Ach nee.

FERDINAND

Ja, toch, met heel zijn edele gevolg.

PROSPERO

[terzijde] De edele hertog van Milaan - de echte - weet wel beter.
En hoe ze naar elkander keken! Mijn Ariël, ik laat je vrij!

[tot Ferdinand]: Je geeft wel erg noeg op van jezelf, mijn vriend.

Je toelt je met een naam, die je niet toekomt, sluipt over 't eiland rond,
als een spion!

MIRANDA
Mijn vader lijkt wel kwaad. Dit is de derde man die ik ooit zag en de eerste
waaron ik zuchten moet. Begrijpt mijn vader dat dan niet?

PROSPERO

Maak geen woorden aan hem vull. 't is een verrader.
[tot Ferdinand] Je bent gevangen [Pr. maakt een toevallige beweging; Ferd. verstaart]
Van nu af aan leest zeewater je dorst, je honger still je maar met mossels,
dorre wortels, of eikelidoppen. Volg me!

MIRANDA

Mijn vader is nog niet zo kwaad. Houd roed, mijn heer.

PROSPERO

[tot Ariel] Vrij zul je zijn, vrij als de bergwind, maar doe precies wat ik je
opdraag.

ARIEL

Tot op de letter heer.

een ander gedeelte van het eiland.

[Alonzo, Sebastiaan, Antonio, Gonzalo, Adriaan, Francisco en anderen komen op]

GONZALO

Toe Heer, wees vrolijk, ge hebt toch reden tot blijdschap. We zijn gered!

ALONZO

Ach zwijg.

SEBASTIAAN

Hij slikt zijn troost als kouwe pap.

ANTONIO

Hij draait aan 't uurwerk van zijn verstand.

SEBASTIAAN

Het zal zo slaan.

GONZALO

Heer....

SEBASTIAAN

Zén uur!

ALONZO

Nee, zwijg!

GONZALO

Ik ben ook uitgesproken, maar....

SEBASTIAAN

Toch wil 'ie blijven kletsen.

ANTONIO

Wie begint er nou het eerst te kraaien: hij of Adriaan?

SEBASTIAAN

De oude haan!

Antonio

De jonge! Waarom wedden we?

SEBASTIAAN

Een schaterlach.

ANTONIO

Top!

ADRIAAN

Dit eiland lijkt me onbewoond.

SEBASTIAAN

HA HA HA!

ANTONIO

Mooi, betaald heb je al.

SEBASTIAAN

Toch.....

ADRIAAN

Toch,...

ANTONIO

Dat kon niet missen.

Adriaan De lucht ademt ons hier verfrissend toe.
 Sebastiaan Alsof ze longen had met tering!
 Antonio geparfumeerd door een moeras.
 Gonzalo Hier is genceg om te overleven.....
 Antonio Ja zat, behalve levensmiddelen.
 Gonzalo en 't gras is welig groen.
 Antonio Ja aardig vaal.
 Gonzalo Maar 't gekst van al.....
 Sebastiaan Ja, wie zou dat zijn?
 Gonzalo is dat onze kleren, doordrankt in zee, nog fris zijn, hun glans hebben behouden, ze lijken weer als nieuw.
 Antonio Als één van z'n zakken spreken kon, dan zou -ie roepen dat hij liegt.
 Sebastiaan Dat kan hij in zijn broeksak steken.
 Alonzo Je propt de woorden in mijn oren. Wat baat het mij. Mijn zoon heb ik verloren. Welk zeedier heeft je wel verslonden?!
 Francisco 'k Gelcof vast dat hij leeft. Ik zag hem rijden op de golven, moedig boksend tegen 't geweld der branding. O, hij kwam vast aan land.
 Alonzo Nee, nee. Hij is verdronken.
 Gonzalo Als uw gezicht betreft mijn heer, is het weer slecht voor ons allen.
 Sebastiaan Slecht weer?
 Antonio Bijzonder slecht.
 Gonzalo [Ariël komt onzichtbaar voor hen op, er klinkt plechtige muziek]
 'k Voel me zo loom.
 Sebastiaan [Allen worden slaperig, gaan liggen en vallen in slaap]
 Wat een vreemde sluimer, die hen overmant.
 Antonio En waarom vallen ons de ogen ook niet toe?
 Mijn geest is helder. Zij vielen om, als afgesproken, alsof de bliksem ze getroffen had. Maar....nee zwijg.....eerwaarde Sebastiaan, ik zie.....ik zie.....wat jij zou moeten zijn. Ik zie een koningskroon, die neerdaalt op je hoofd!
 Sebastiaan Slaap jij nu ook?
 Antonio Je hoort me spreken, niet?
 Sebastiaan Ja, wel. maar 't is een slaperige taal, je spreekt als in een droom.
 Antonio Sebastiaan! 't geluk valt nog in slaap, ja sterft de moord, als jij je ogen nu niet open hebt.....
 Sebastiaan Je snurkt verstaanbaar.
 Antonio Kijk, stel nou eens, dat niet de slaap, hen had geveld, maar 't was de dood geweest. Wat hadden zij ervan gemerkt. Wie zou er Napels dan moeten besturen.....denk toch eens na.... begrijp je me?
 Sebastiaan Ik geloof van.....wel.
 Antonio En.....?
 Sebastiaan Ik herinner me, dat jij je broer Prospero hebt verdrongen.
 Antonio Juist!
 Sebastiaan Maar je geweten?
 Antonio Geweten. Waar moet dat wel zitten. Pantoffels had het nodig was het een winterteen geweest!
 Hier ligt je broer, en naar hij schijnt: net zo dood als de grond waarop hij ligt. Met een eindje van dit willig staal, schenk ik hem voor eeuwig rust. En jij kunt voor eeuwig de ogen sluiten van die cuwe klerekast, die mottebal, Gonzalo.
 Sebastiaan En alle anderen?
 Antonio Die geef zoete stroop te likken, zoals de kat zijn melk.

Sebastiaan Ik zal je voorbeeld volgen vriend. Zo als jij Milaan hebt ingepikt,
krijg ik Napels nu in handen. Eén stoot maakt mij tot koning en jou
tot vriend.

Antonio Dan samen.....!

[Er klinkt muziek. Ariël komt - onzichtbaar voor hen - op]

Sebastiaan Luister!

Ariël Mijn meester, had deze schurkenstreek vermoed.

[tot Gonzalo zingend ...]

Wat ligt ge hier snurkend neer.

Het verraad slaapt nu niet meer

Zijn tijd breekt aan

Al ge nog aan het leven hecht

Weg die sluimer een sta recht

Ontwaak, ontwaak!

Antonio Nu samen!!

Gonzalo [Wakker wordend] Zo brave kerels, bewaken jullie onze koning?

[Allen ontwaken]

Alonzo Hé? Wat? Waarom het zwaard getrokken, die wilde blikken?

Gonzalo Wat is hier aan de hand?

Sebastiaan Zonet.....toen wij over u.....wachten, hoorden we.....plots

't gebrul van wilde stieren....

Antonio of leeuwen. Heeft u het niet gehoord.

Alonzo 'k Heb niets gehoord.

Sebastiaan 't Was een kabaal om monsters te doen rillen.

Alonzo Hoorde jij wat, Gonzalo?

Gonzalo Ik hoorde een gegons, een wondervreemd gedruis, Heer, dat me wakke.

En toen ik opkeek zag ik hun blanke zwaard.

Alonzo Dan weg van hier. Ja, voort, om mijn arme zoon te zoeken.

Ariël Ik zeg Prospero wat ik zag...
en deed.

Gij koning, zoek uw zoon,

Hij leeft!

Caliban: Alle smeerlapperij die door de zon gezogen wordt uit het moeras, uit kolk of plas, wens ik op Prospero's hoofd. Zijn geesten zijn van mij. Zij zullen mij niet steken, hun duivelskunsten uitproberen, tenszij hij het ze beveelt. Voor't kleinst vergrijp stuurt hij ze op me af.

[Trinculo komt op]

Kijk nou,
daar stuurt hij er al een om me te kwellen,
omdat ik maar niet opschiet met dat hout.
Ik druk me plat tegen de grond.

Trinculo: Geen struiken waar ik schuilen zou. D'r is al weer een storm in de maak, die zwarte wolk daar, zal straks z'n droessen storten.

[Hij ziet Caliban]

Wat is dat nou? Een mens, een vis?? Ja 't is een vis,
[snuift] een lucht van rotte vis. Wat een gek vissie.
't Heeft benen als een mens, zijn vinnen lijken wel armen.
Hij is warm! Allemachtig: het is geen vis, maar iemand van dit eiland.

[er klinkt een donderslag]

Jeetje daar begint het gedonder opnieuw: 't is maar 't beste dat ik onder zijn jasje kruip.

[Stefano komt op en zingt]

Stefano: Ik ga nooit meer naar zee, naar zee,
'k Sterf liever aan de wal.

Wat een allermisselijkste deun!
Allee: daar gaat ie weer! [drinkt]

Caliban: Doe me geen kwaad. Oh!

Stefano: Da's 't een of andere monster met vier benen,
die heeft flink de koorts te pakken!
Ik zal hem een opkikkertje geven.
[Wil Caliban uit zijn fles laten drinken]

Caliban: [Angstig] Je kwelt me nu nog niet zo erg, maar
'k voel wel 'k voel wel hoe je siddert.
Prospero stookt je op!

Stefano: Kom doe je mond open. Ik zal je helpen sidderen.
Open die klep!

Trinculo: Die stem komt me bekend voor. Maar.....die is toch
verdronken. Dan zie ik spoken....help....help!!

Stefano: Vier poten, twee stemmen. Da's een merkwaardig monster.
Hier ook een slok voor je andere mond.
Dat 't je maar goed bekomen mag.

Trinculo: Stefano!

Stefano: Weet die andere mond mijn naam? Dit is een juivel, geen monster. Ik maak dat ik weg kom.....!

Trinculo: Stefano. Als je Stefano bent, raak me dan aan en zeg iets tegen me. Ik ben Trinculo, je goeie vriend!

Stefano: Ik zal maar aan de dunste henen trekken. [trekt] Je bent waarachtig de eigenste Trinculo. Heeft dere aap je hier gescheten. Laat 'ie Trinculo's vliegen?

Trinculo: Ben jij het echt Stefano. Oh Stefano, twee Napolitanen die de dans ontsprongen!

Stefano: Blijf nou 's van me af, m'n maag is toch al zo van streek.

Caliban: Dat is een machtig god, die hemels water heeft, voor hem kniel ik neer.

Stefano: Hoe kwam jij hier? Ik redde me op een vaatje drank.

Caliban: Ik zweer uw nederige dienaar te zullen zijn.

Stefano: Maar hoe ben jij ontkomen Trinculo?

Trinculo: Ik zwom gewoon aan land: as een eend, as een eend, dat zweer ik.

Stefano: [Geeft de fles] Hier, kus het boek.

Trinculo: Hé! Heb je nog meer van dat spul?

Stefano: Het hele vat man, daar ginder bij die rots.

Caliban: Gij zijt voorwaar van de hemel gevallen.

Stefano: Uit de maan. Tot voor kort was ik het mannetje in de maan.

Caliban: Ik heb u daar gezien, me moe heb me u vaak aangewezen.

Trinculo: Goeie god, wat is dat monster stom! Was ik daar nou bang voor? Zo'n armzalig monster. - Het mannetje in de maan?!

Caliban: Ik kus uw voeten!

Trinculo: Ik lach me dood om die monster-gup.

Stefano: Vooruit kussen dan!

Caliban: Ik breng u bij de beste bronnen, pluk bassen. 'k Zal vissen voor u, hout bezorgen. Ik wil u volgen, wonderman.

Trinculo: Belachelijk monster, om een dronkenman voor een wonder aan te zien.

Stefano: Vooruit, wijs ons de weg, geen praatjes meer.Trinculo nou de koning en alle anderen verdronken zijn, kunnen wij dit eiland inpikken.

Caliban: Nou 't beste er mee, Prospero. Ajuus, ajuus!!

Trinculo: Een blatend monster, een dronken monster.....

[Ze gaan af. Caliban zingt en danst]

Caliban: Ba-ba-Caliban, ba-ba-Caliban
Ik ben een nieuw man, ik ben een nieuw man!!!

- Voor de woning van Prospero
[Ferdinand komt op, draagt een blok hout.]
- Ferdinand: Wel duizend van die blokken moet ik sjuwen, een verfoeilijke belasting, als niet zij het maakte tot een lust.
[Miranda komt op. Prospero ziet van een afstand toe]
- Miranda: Toe, werk niet zo hard, leg neer dat hout en rust toch wat. In 't vuur zal 't wenen van spijt, dat het je zo gekweld heeft.
Laat mij eens voor je sjuwen, toe geef nou, ik breng het weg.
- Ferdinand: Nee, lief schepsel. Nog liever scheurde ik mijn spieren, dan dat ik jou die smaad liet dragen.
- Prospero: [terzijde] Ach liefje, je hebt het flink te pakken!
- Ferdinand: Maar zeg me toch uw naam, opdat ik u in mijn gebed gedenken mag.
- Miranda: Miranda.....ach lieve vader, nu breek ik uw gehod.
- Ferdinand: O, wat een naam: Miranda; een woord voor mijn bewondering gemaakt voor 't liefste op deze aarde.
- Miranda: Nooit zag ik iets, dat ik man mocht noemen, dan jou mijn vriend en vader: hoe in de wereld ginds, de mensen zijn: ik weet het niet. Maar 'k wens geen andere vriend, dan jou alleen om te beminnen.
- Ferdinand: Van afkomst ben 'k een prins, misschien wel koning, naar ik vrees, maar van het eerste ogenblik dat ik u zag heeft mijn hart zich aan uw dienst gewijd.
- Miranda: Heb je me lief?
- Ferdinand: O aarde en hemel, hoor toch aan en kroon wat ik net zei, met liefelijk gevolg. Meer dan wat ter wereld ook, heb ik u lief, vereer ik u.
- Miranda: Wat dom hè, dat ik huil om wat me blij maakt.
- Prospero: [terzijde] Twee harten die elkander zuiver vinden. Hemels dauw, daal neer op wat daar kiemt.
- Ferdinand: Waarom huil je?
- Miranda: Hoe meer je 't gevoel tracht te verbergen, hoe meer het zich laat zien: wat zou ik me dan schamen? Ik word je vrouw, als je met me trouwen wil.
- Ferdinand: Hier is mijn hand.
- Miranda: En hier de mijne.....
En nu, vaarwel, tot over een half uur.
- Ferdinand: Wel duizend maal: vaarwel.
- Prospero: Zo blij als zij, kan ik niet zijn, maar mij is ook niets zo welkom als dit alles.
En nu naar mij boeken, want voor het avondeten heb ik nog een heleboel te doen.

een ander gedeelte van het eiland.

[Caliban, Stefano en Trinculo komen op, Caliban achteraan met de fles.]

Stefano: Zeg hou op! Als 't vat leeg is, gaan we pas water drinken. Daarvoor geen druppel, vooruit neem nog een slik.

Trinculo: Daar gaat ie dan, en jij ook, dienaar monster! Ze zeggen dat er maar vijf zielen op dit eiland zijn. Wij zijn al met z'n drieën. Als die andere twee ook zo zat zijn, dan wankelt heel de staat.

Stefano: Dat onderdanig monster heeft zijn tong verloren in de fles. Ik maak van jou mijn vlaggedrager, monster.

Trinculo: Vlaggedrager! Een vlag op een modderschuit!

Stefano: [tot Caliban] Stomme aap, zeg toch eindelijk eens wat, als je een echte aap bent.

Caliban: Hoe maakt u het hoogheid. Ik lik uw schoenen. Maar hem dien ik niet, hij heeft geen durf genoeg.

Trinculo: Je liegt, achterlijk monster.

Caliban: Meester! Hij scheld me uit! Laat u dat toe, majesteit?

Trinculo: Majesteit zegt 'ie, dat een monster zo stom kan zijn.

Caliban: Hij doet het weer! Hij doet het weer! Bijt hem toch dood!

Stefano: Trinculo, niet te loslippig. Dat arme monster is mijn onderdaan, die heeft van jou geen grote mond te wachten.

Caliban: Ik dank u majesteit. Maar wil u nog eens horen, naar het verzoek dat ik u deed?

Stefano: Dat wil ik best. Kniel neer.

[Ariël komt onzichtbaar op]

Caliban: Zoals ik u al verteld heb, ben ik onderworpen door een bruut, een tovenaar, die dit eiland van mij heeft ingepikt.

Ariël: Je liegt!

Caliban: [Tot Trinculo] Jij liegt, jij idiote aap.

Stefano: Trinculo als je hem nog eens in de rede valt, zal deze vuist bij jou eens een paar van je tanden verplanten.

Trinculo: Wat heb ik dan gezegd?

Caliban:hij pikte het van me af. Als uwe majesteit eens wraak op hem wil nemen....? U durft toch alles. Die daar, die durft niks.

Stefano: Volkomen juist. Maar hoe pak ik dat aan? Kunt jij ze aan me overleveren?

Caliban: Ja, ja mijn Heer, u krijgt hem slapend, zodat u een spijker door zijn kop kunt slaan.

Ariël: Je liegt, dat kun je niet.

Caliban: Hoor hem, die klerelijer. Hoogheid, geef hem zijn vet!

Stefano: Als je dit monster nog een keer onderbreekt, zet ik mijn geduld buiten de deur en klop je als een stokvis.

Trinculo: Wat deed ik nou weer? Ik deed niks!

Stefano: Hen je niet gezegd dat hij liegt?

Ariël: Je liegt....!

Stefano: O ja, pak an. [Er ontstaat een worsteling, Caliban staat er bij te schateren]

Caliban: U sloeg hem wel genoeg. Straks krijgt ie van mij ook nog wat.

Trinculo: Stik in je fles, en jij, krijg jij de tering.

Stefano: Vooruit met je verhaal.

Caliban: Ik zeg, dat 'ie in de middag gewoonlijk zijn dutje doet. As u nou eerst z'n boeken pikt en dan ramt u hem voor zijn kop, steek hem in z'n donder met uw mes. Maar denk er om, eerst zijn boeken pikken, want zonder die is 'ie even stom as ik.Fijne spullen heeft 'ie ook, maar waar je 't meest van opkijkt is z'n dochter.....

Stefano: Is ze.....mooi?

Caliban: Waarachtig Heer, daar komen mooie kinders van.

Stefano: Monster, ik ga die vent vermoorden. Zijn dochter en ik zullen koning en koningin zijn van dit eiland en Trinculo, jou maak ik onderkoning.

Caliban: Geen half uur duurt het meer, voordat 'ie slaapt. Maakt u hem van kant?

Stefano: Op mijn erewoord.

Ariël: Dit zeg ik aan mijn meester. [Gaaf af, muziek klinkt plots]

Stefano: Dit wordt een prachtig koninkrijk, muziek voor niemandal.

Caliban: As Prospero er is geweest.

Stefano: Dat komt wel voor elkaar.

Trinculo: 't Geluid gaat van ons weg: we gaan er achteraan.

Stefano: Ga jij vooruit monster, wij volgen. Ik wil die drummer wel eens zien.

Een ander gedeelte van het eiland.

[Alonzo, Sebastiaan, Antonio, Gonzalo, Adriaan, Francisco en anderen komen op.]

Gonzalo: Bij onze Lieve Vrouw, Heer, ik kan geen stap meer zetten
Mijn oude botten kraken.

Alonzo: Verontschuldig je niet, oude vriend, ook ik ben uitgeput.
Ga zitten. Rust.
Ik laat de hoop nu varen, mij speldt ze niets meer op de mouw:
hij is verdronken.

Antonio: 't Is mij wel best dat hij geen hoop meer heeft. Geef toch
je plan niet op, na één mislukking.

Sebastiaan: De eerste kans de beste is de onze.

Antonio: Doe het vannacht, nu ze zo moe zijn van het zoeken.

Sebastiaan: Vannacht dus!

[Er klinkt vreemde, plechtige muziek; Prospero verschijnt,
voor de anderen onzichtbaar. Wonderlijke gedaanten zetten een
tafel neer, dekken die en dansen er, uitnodigende gebaren makend,
omheen, de koning en de zijnen uitnodigend voor de maaltijd]

Alonzo: [Die de andere kant heeft uitgekeken:]
Hoor eens vrienden, naar die klancken.

Gonzalo: Hoe wonderlijk zoet!

Alonzo: Mijn hemel, wat is dat?!

Sebastiaan: Een levend poppenspel.

Gonzalo: Als ik dit in Napels zou vertellen, wie zou me geloven?
Ik zie hier inhoorlingen, die, hoe vreemd ze ook geschapen
zijn, beter van manieren zijn dan mensen van ons eigen
slag. Zo vind je er niet veel; of liever: geen.

Prospero: [terzijde] Ach edel heer, daar spreekt u ware woorden:
er zijn er daar bij u, die erger zijn dan duivels!

Alonzo: Het lijkt, ofschoon hun tong ontbreekt, als hielden zij
een excellent betoog.

Prospero: Maar niet voor jou.

Francisco: Ze zijn opeens verdwenen.

Sebastiaan: Des te beter, want hun maaltijd staat er nog.

Alonzo: Kom broeder hertog, tast toe, zoals ook wij doen.

[Donder en bliksem. Ariël scheert in de gedaante van een harpij
over de tafel, die als bij toverslag verdwijnt.]

Ariël: Slecht zijn jullie. Slecht. Door 't noodlot uit de onverzadig-
bare zee hier op dit eiland uitgespuwd, omdat ge onder
mensen niet verdient te leven.

[De mannen trekken hun zwaard]

Ariël: Dwazen! Uw zwaarden zouden eerder nog de storm verwonden,
dan dat ge mij een veertje krenkt.

Bedenk weleer, want daartoe kom ik, dat jullie alle drie de goede Prospero verdreven hebt uit Milaan. De hemel die slechts uitstelt niet vergeet heeft om uw misdaad, de zeeën, stranden, ja alle wezen opgehitst om u te straffen. Ik voorzeg u - anders dan uw zoon Ferdinand - een slopend sterven, waartegen u zich slechts keren kunt door waar berouw en een oprechte levenswandel.

[Ariël verdwijnt in donderslagen]

Prospero: [tot Ariël] Uitstekend, zoals je die harpij hebt uitgebeeld. Hoe zwierig joeg je hen de stuipen op het lijf. Nu zijn ze in mijn macht.

Gonzalo: Mijn vorst, wat staat en staart ge?

Alonzo: Vreselijk, vreselijk! Het leek wel of de golven spraken, me vertelden, of de wind, die vreselijke orgelpijp zijn naam uitsprak! Prospero! mijn zonde rondbazuinde.

Daarom rust mijn zoon dus in het slijk.
Ik zal hem zoeken, bij hem zijn. [Rent weg: Sebastiaan en Alonzo met
getrokken zwaard achter hem aan]

Gonzalo: [terzijde]
Nu zijn ze vertwijfeld, alle drie, hun grote schuld knaagt aan hun geweten.

[Tot de anderen]
Ik smeeek u heren, er achter aan. Weerhoud hen dat te doen, waartoe vertwijf'ling hen wellicht zou kunnen voeren!

[allen af]

Voor de hut van Prospero

[Prospero, Ferdinand en Miranda komen op]

Prospero: Als ik je te zwaar gestraft heb, dan maakt het loon het meer dan goed, want ik gaf hier aan jou, een draad van mijn eigen leven: opnieuw geef ik je haar hand. Wat ik je lijden deed, beproefde slechts je liefde en glansrijk heb je deze toets doorstaan: Hier voor 's hemels aangezicht, bevestig ik mijn rijke gift. Ga nu zitten, praat met haar, ze is de jouwe.

[tot Ariël]

Waar ben je Ariël, mijn knecht?

Ariël: Hier ben ik, machtig Heer.
Wat wenst ge?

Prospero: Je doet je werk uitstekend. Maar nu heb ik je nodig voor een nieuwe zet: voor de ogen van dit jonge paar moet ik een staaltje van mijn kunst vertonen; zij rekenen erop.

[Ariël verdwijnt; dan klinkt muziek. De geestendans, die volgt kan uitstekend door eurythmie verbeeld worden.
Na verloop van tijd spreekt Ferdinand tot Prospero:]

Ferdinand: Een vorstelijk schouwspel, betoverende klanken; is het teveel gezegd als ik veronderstel dat dit geesten zijn?

Prospero: Ja geesten zijn het, opgeroepen door mijn toverkunst.
Nu stil:

Ariël Samen zingend: Gij bruinverbrande maaiers,
moe van 't werken,
kom van uw akkers,
laat nu ieder merken -
uw strohoed op -
hoe schoon ge wel kunt zingen!
Maak nu ruim baan,
opdat het kan beginnen.

Maaiers: [komen zingend op]
Kom, we trekken frank en vrij,
langs der heu'len iepenrij
waar de landman opgewekt,
fluitend rechte voren trekt.

Hoor de melkster zingt haar wijs
en de maaier wet zijn zeis,
zingt zo blij, zingt zo blij,
en de melkster zingt zo blij!

Kom, we trekken frank en vrij
langs der heu'len iepenrij,
waar de landman opgewekt,
fluitend rechte voren trekt.

[Melodie: uit de Fairy Queen - H. Purcell]

Voorspoed, rijkdom, huwelijkszegen,
strome u voor immer tegen.
Ieder uur zal vreugde schenken,
Moge 't geluk u steeds gedenken.
Rijke akkers, weiden welig,
schuur en zolder nimmer ledig:
ranken zwaar bevrucht met druiven,
bomen onder vruchtend buigend,
nieuwe lente die reeds nadert,
eer de herfst nog is vergaderd.
Schaarst 'en nooddrift zal u mijden,
als wij u onze zegen wijden!

(Zingende gaan de maaiers af:)

Kom we trekken frank en vrij.....

[Plots spreekt Prospero:]

Prospero: Ik was dat vuig complot vergeten
van Caliban en al dat tuig.
Hun oogenblik is haast gekomen.
[Tot de geesten:]
Genoeg.....verdwijnt!

Ferdinand: Wat vreemd, je vader is uit zijn goede doen!

Miranda: Ik zag nog nooit, dat woede hem zo aangreep.

Prospero: Wat schrik je zoon? Vooruit je hoofd omhoog.
Het spel is nu ten einde. De spelers - zoals ik
je al zei, zijn geesten en vervlogen in de lucht,
verdampten. Evenzo zullen stoere torans, lustpaleizen
gewijde tempels, ja oock de globe zelve
en al wat in haar is vervliegen:
bedrog zijn wij als dromen en ons kortstondig leven
is verhuld in aardse slaap.....Ja 'k ben geërgerd,
wees niet bevreesd.
Ga in mijn huis, zo vraag ik je,
rust daar wat uit; ik loop hier nog wat rond
tot mijn onrust weer bedaart.

[Ferdinand en Miranda gaan naar binnen]

Prospero: Ariël! verschijn en schaf me raad.

Ariël: Ik volg getrouw uw denken,
wat wenst ge?

Prospero: Bereid je voor op Caliban.
Vertel, waar heb je 't boeventuig gelaten?

Ariël: Ik zei u al, ze staan zo stijf van drank * en drinkersmoed
dat ze de lucht bevochten die ze in 't gezicht blies,
de aarde sloegen omdat die hun voeten kustte -
maar ze bleven bij hun plan.
Toen roerde ik mijn trom, zodat ze als wilde veulens
de oren spitsten, de ogen wijd,
hun neuzen in de lucht.
Als kalveren volgden ze mijn klanken
door distels, doorn en braam.
Tenslotte dreef ik ze de beerput in, achter uw huis,
waar ze spartelend tot hun kin in de vuile drap, * die nog
meer stonk, dan zij al met hun voeten deden.

Prospero Goed zo mijn vogeltje!
Haal alle prullen uit mijn huis, als lokaas voor die boeven.
{Ariël gaat naar binnen en komt terug met allerlei opzichtige kledingstukken}

Prospero: Zo, hang dat aan de lijn.
{Prospero en Ariël blijven daar, voor de anderen onzichtbaar. Caliban, Stefano en Trinculo komen - doornat - op.}

Caliban: Kijk uit, dat zelfs een blinde mol geen voetstap hoort: we zijn bij zijn huis.

Trinculo: Mijn neus speurt niks als paardepis.

Stefano: Anders de mijne wel: monster, als ik me eens goed op je kwaad maak, dan....

Caliban: Vergeving Heer. Maar de buit die ik u breng, vergeeft de tegenslag. Hier is alles in diepe rust...

Trinculo: maar onze flessen verspeelden we in de drek.

Stefano [hullend] een onherstelbaar verlies!

Trinculo: en da's veel erger dan een nat pak!!

Stefano: Ik haal m'n fles eruit! Al moet ik er tot over mijn oren in.

Caliban: Stil majesteit, wat ik u bid. Hier is de ingang van zijn hut. Nu naar binnen en pleeg die goede misdaad.

Trinculo: O koning Stefano, o weergalozе vorst, kijk nou! Daar hangen koningskleren: kant en klaar.

Caliban: Blijf er af, stommeling. Het zijn vodden!
{Trinculo trekt een mantel aan}

Stefano: Trek die mantel uit Trinculo, ik wil die mantel hebben!!

Trinculo: Uwe genade zal hem hebben.

Caliban: Dat 'ie stikken mag in zijn snot die stommeling. 't Is rotzooi, blijf er toch af!!

Stefano: Stil monster.
Juffrouw waslijn is dat niet mijn vestje?
Dat vestje was wat voor mij lijn.
Zo vestje, juffrouw waslijn houdt jou niet langer aan het lijntje
jij kale lijntrekker.

Caliban: Pleeg eerst die moord. Als hij ontwaakt.
Als hij ontwaakt, knijpt hij ons vantop tot teen zo bont en blauw, dat niemand ons herkent.

Trinculo: Ja, ja, zachtjes aan, dan breekt het lijntje niet, hè majesteit!

Stefano: Dan breekt het lijntje niet! Hier heb je ook wat om aan te trekken: grappen mogen niet onbelcond blijven, zo lang ik koning van dit eiland ben. "Zachtjes aan dan breekt het lijntje niet", da's een schitterende spreuk.

Trinculo: Monster sta daar niet de lijn te trekken, haal de rest eraf.

Caliban: Ik mot daar niks van.

Stefano: Monster, help een handje, hier pak an.

Trinculo: En dit.
Stefano: En dit!

[Jachtruoer. Geesten in de gedaante van jachthonden, aangehitst door Prospero en Ariël stormen op hen los.]

Prospero: Vort, Bello, vort!!

Ariël: Castor, er achter aan!
Daar Pluto, Hector,
Sultan: daar!!

Prospero Hoor ze brullen. Nu heb ik al mijn vijanden in mijn hand,
en jij mijn Ariël krijgt weer de vrijheid.

Voor de woning van Prospero

[Prospero, in zijn tovermantel en Ariël komen op]

Prospero: Mijn plannen leiden tot het doel. Hoe laat is 't nu?

Ariël: Op slag van zes. Het uur waarvan u zei, dat 't weerk gedaan zou zijn.

Prospero: Ja, ja....maar zeg me eerst, hoe gaat het met de koning en al de zijnen?

Ariël: Tesaam verstrikt in u betovering, zo gij beval, gevangen in het lindenbosje, dat uw huis beschut, roerloos tot gij hen bevrijdt. Ze zijn zo murw gemaakt door uw betovering, dat, als ge ze zag, uw hart zou breken.

Prospero: Hoe weet je dat?

Ariël: Het mijne brak, was ik een mens geweest.

Prospero: Je hebt gelijk. Als jij, niet meer dan lucht, al met hen lijdt, hoe zou ik niet, een mens, veel dieper nog geerd zijn. Vergiffenis is beter dan wraak. Vooruit mijn Ariël, bevrijd ze, verbreek de betovering en schenk hen weer 't verstand.

Ariël: Ik haal hen meester.

Prospero: Elven van berg, beek, roerloos meer en woud, jullie die spoorloos dansen langs het strand, gij dwergen die wrange kringen vlecht in 't gras waarvan het schaap niet eet; die voor de grap 's nachts paddestoelen maakt: met jullie hulp heb ik de middagzon gedempt, de storm verwekt. Ik paarde bliksemschicht aan donderwolk en onwrikbare rotsen deed ik schudden. Maar die grove toverij zweer ik hier af - en als ik heb gesmeekt om hemelse muziek - zo ik nu doe - die hun zielen voeren zal naar mijn doel, breek ik mijn staf, begraaft hem in de aarde, vadems diep en werp, waar geen peilood 't peilen kan, in zee mijn boek. (#)

[Ariël komt terug, gevolgd door Alonzo, die waanzinnige gebaren maakt, daarna Gonzalo, Sebastiaan en Antonio : eveneens buiten zinnen. Ook de andren komen op en treden binnen een magische cirkel, door Prospero getrokken]

Prospero: De balsem der muziek, geneze nu uw geest. Sta stil! Je bent nog steeds betoverd. Niet één van hen heeft mij gezien, laat staan herekend. Ariël haal mij mijn hoed en degen uit mijn hut.

[Ariël haalt dat, komt terug en helpt Prospero bij het kleden]

Prospero: Nu naar het schip, daar liggen alle zeelui nog in het ruim te slapen. Breng hen hier, door je tovermacht. Maar snel, snel!!

[Ariël af]

Gonzalo: [tot zichzelf komend]
Hier woont slecht kwelling, kommer leed; verbijstering.
Ach, mocht de hemel ons leiden uit dit vreselijke oord.

Prospero [treed naar voren]
Zie hier, heer koning! Milaans gekrenkte hertog:
Prospero!!
Ik heet u van harte welkom, ja omhels u!

Alonzo: Zijt ge een drogbeeld om me te misleiden?
Uw pols kopt als invlées en bloed.....
Ik wil niet langer hertogzijn en smeeek u om vergeving
voor mijn misdaad.

Gonzalo: Is dit een droom of werkelijkheid?

Prospero: Wees welkom vrienden.
[Terzijde, tegen Sebastiaan en Antonio]
Maar jullie, fraai stel heren, kon ik,
als ik het wilde, als verraders voor de koning brengen,
maar ik zal zwijgen!

Sebastiaan: Alsof de duivel spreekt.

Prospero: Nee, booswicht, die ik mijn broer zou noemen,
als ik mijn mond niet zou bevuilen, ook jou vergeef
ik je grove schuld - ja elke - en eis mijn rijk terug.

Alonzo: Als gij Prospero zijt, vertel ons dan hoe ge hier
komt, hoe gij ons hier vond, hier waar ik mijn zoon verloor!

Prospero: Ik leed een gelijk verlies.

Alonzo: Een gelijk verlies?

Prospero: Maar nu ge mij hertogdom weer terug gaf,
wil ik u vergelden met een gelijke daad,
die u evenzeer zal verheugen als mij mijn hertogdom.
[De hut van Prospero wordt geopend, daar zitten Miranda
en Ferdinand en spelen schaak.]

Miranda: Je speelt vals mijn liefste.

Ferdinand: Ach, schatje nee, hoe zou ik dat kunnen?

Alonzo: Is dit geen zinsbedrog?
[Miranda treedt naar buiten]

Miranda: Ach hemel, hoeveel schone schepselen zie ik hier.
Wat zijn de mensen mooi. O heerlijke nieuwe wereld,
waar zulke mensen wonen!
[Ferdinand treedt voor zijn vader]

Alonzo: Wie is dat meisje, met wie je aan het spelen was?
Meer dan drie uren kun je haar niet kennen.

Ferdinand: Haar koos ik tot mijn vrouw, toen ik aan mijn vader
naar ik meende, geen hulp kon vragen.
Zij is de dochter van de zo beroemde hertog van Milaan,
waar ik zo vaak van hoorde, maar die ik nog nimmer zag.
Dit meisje schonk mij een tweede leven en ook
een tweede vader.

Prospero: Genoeg.
[Ariel brengt de bootslieden]

Gonzalo: Zie Heer, nog meer van hen die bij ons waren.
Ik zei u toch, zolang een galg aan land staat zal die vent niet verdrinken.
[Tot de bootsman]
Zo vloekbeest, die het heil van boord dreef met je vloeken, uitgevloekt?
Verloor je hier aan land je grote mond. Welk nieuws?

Bootsman: Het beste nieuws is, dat we hier ongedeerd de koning en de zijnen vinden. En wat het schip betreft: drie uur geleden was 't een wrak dat we verlieten, nu ligt het kant en klaar, gebreeuwd en opgetuigd, als voor haar eerste reis.

Ariël: Dat deed ik Heer, in de tussentijd.

Prospero: Jij schooier, jij krijgt je vrijheid. Maar eerst: maak Caliban en zijn makkers los, uit de betovering.
[Tot de bootsman]
Ontbreekt aan jou gevolg nog niet een tweetal snaken?
[Ariël komt terug en drijft Caliban, Stefano en Trinculo voor zich uit. Ze hebben zich potsierlijk gekleed in de gestolen kleren.]

Stefano: [Schreeuwt] Mannen, nu ieder voor allen en geen voor zichzelf. Het kan alleen nog maar meevallen.

Trinculo: Als ik twee goeie gaatjes in mijn hoofd heb, dan zie ik toch wat prachtigs.....!

Caliban: O Setebos, dat zijn schitterende geesten!
Wat is mijn meester fijn gekleed. Maar ik ben bang, dat hij me er van langs zal geven.

Sebastiaan: Ha, ha ha. Wat is dat voor een vreemd gespuis Antonio, is dat te koop?

Antonio: Die ene lijkt precies een vis, daar zit wel handel in.

Prospero: Twee van die kerels zult ge kennen, en dit gedrocht behoort aan mij. [Schudt Caliban bij de arm]

Caliban: Hij knijpt me dood!!

Alonzo: Zo iets geks heb ik nog nooit gezien.

Prospero: Ga in mijn hut en neem je dronken vrienden mee.
En wil je op vergiffenis hopen, ruim dan keurig op.

Caliban: Komt voor mekaar. Voortaan zal 'k wijzer wezen en 't goede zoeken. Wat was ik voor een ezel om die dronken malloot voor een god te houden.
[Ze gaan de hut binnen]

Prospero: Heer, ik nodig u in mijn hut, met uw gevolg, om daar vannacht te rusten, een nacht die ik met mijn verhalen zal bekorten, zodat, naar ik hoop, de tijd zal vliegen. Morgen breng ik u naar uw schip en dan naar Napels, waar ik het huwelijk bij zal wonen, van onze geliefde kinderen. Dan ga ik naar Milaan, waar ik mij voorbereiden zal op het graf.

Alonzo: Ik hoor graag uw verhaal, hoe wonderlijk het ook moog' zijn.

Prospero: Ik zal u niets onthouden.

En ik beloof u een kalme zee, een stijve bries, en
een voorspoedig en behouden reis.

[Tot Ariël]

Mijn vogeltje, dat is je laatste taak en dan.....
op naar de elementen. Wees vrij en.....vaarwel.

[Tot de anderen]

Heren wilt u mij maar volgen.

[allen af, behalve Prospero die terugkeert en de epiloog
spreekt (eventueel meegsproken door alle spelers, die
om Prospero heen komen staan:]

Toverij heeft afgedaan.
Weerloos kom ik voor u staan.
Wetend, dat bij u berust,
of ik blijf op deze kust,
of mag gaan naar Napels. Laat
nu 'k ben hersteld in mijn staat -
nu 'k mijn schuldeisers vergaf,
laat me van dit eiland af.
Vult uw gulle bijval niet
straks mijn zeil, dan was 't omniet
dat ik ijverde om uw gunst.
Ik heb geesten meer, noch kunst.
Dat mij de genade treft,
die van alle schuld ontheft.
Op vergeving hoopt ook gij:
Laat mij door uw mildheid vrij. #

doek.

Vertaling en bewerking: Kees Verhage

: vertaling van deze teksten is van de hand van Martinus Nijhoff.